

SAHİBİNİ BEKLEYEN KÖPEK

HAÇHIKO

LUIS PRATS MARTINEZ

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2020
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2024

SAHİBİNİ BEKLEYEN KÖPEK
HACHIKO

LUIS PRATS MARTINEZ

Özgün adı: Hashiko
El Gos Que Esperava

ISBN: 978-605-188-499-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238
MATBAA SERTİFİKA NO: 51888

Metin © 2015, Luis Prats Martínez,
İllüstrasyon © 2015, Zuzanna Celej
© Kitabın ilk baskısı 2015 yılında La Galera tarafından yapılmıştır.
Türkçe yayın hakları IMC Agencia Literaria, SLL ve Akan Ajans
aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları sakladır.
©Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Filiz Çiçek
Katalancadan çeviren: Saliha Nilüfer
Grafik Uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı: **Özlem Matbaacılık ve Reklamcılık Ltd. Şti**
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sanayi Sitesi A Blok No: 1BA11
Topkapı İstanbul

Cilt: Buluş Mücellit, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Caddesi no:17 Kat:4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

SAHİBİNİ BEKLEYEN KÖPEK

HACHIKO

LUIS PRATS MARTINEZ

Katalancadan çeviren: Saliha Nilüfer

BİRİNCİ KISIM
1924-1925

SHIBUYA MAHALLESİ, TOKYO

OCAK 1924

Eski lokomotifin öksüre tıksıra öten düdüğü, trenin Shibuya İstasyonu'ndan güneye doğru yola koyulduğunu haber veriyordu. Birkaç saniye sonra bacadan çıkan ince duman, Tokyo'nun mavi göğüne püskürerek tüm mahalleyi sardı. O sırada Profesör Eisaburo Ueno, her sabah yaptığı gibi mutfağın nehre bakan penceresini açtı. Işıl ısl badem ağaçlarının neşeyle çiçeklendiğini, körpe tomurcukların güneşin altın sarısı ışıklarına boyandığını görünce memnuniyetle gülümsedi.

Demlikteki su kaynarken kendi kendine sevinçle, “Eşine rastlanmadık bir ilkbahar kapıda!” dedi.

Üst kattan şıpır şıpır su sesleri geliyordu. Profesörün karısı Yaeko duş alıyordu, iki-üç dakikaya kadar sevgili kızları Chizuko'yla birlikte kahvaltıya ineceklerdi.

Profesör sandalyeye oturarak demliğin düdüğünün de tıpkı birkaç dakika önce Shibuya İstasyonu'ndan güneye doğru yol alan tren gibi ısıklık sesi çıkarmasını bekledi. Sesi duyunca yerinden kalkarak törensel bir tavırla çayını fincana doldurdu.

Çayını yudumlamadan önce fincanı burnuna yaklaştırıp, “Hım!” diyerek kokusunu içine çekti.

Birkaç saniye hoş kokunun tadını çıkardıktan sonra gazetesini açıp önemli başlıklara göz atmaya koyuldu. Birazdan Tokyo Üniversitesi'nde ders vermek üzere

tren istasyonuna doğru yola çıkacaktı. Evden çıkma zamanı gelene kadar biraz gazete okuyacaktı.

Yirmi üç yıl önce evlendiklerinde teyzesinin armağan ettiği, gravürün yanında asılı duran renkli duvar takvimine baktı; günlerden çarşambaydı. Tam o sırada terlik pıtırıları geldi kulağına. Bayan Yaeko mutfağa girdi. Profesörün kulağına eğilerek fısıltıyla, “Bu akşam dönerken köpeği almayı unutma, olur mu?” diye hatırlattı. “Biliyorsun kızımız kaç gündür, dört gözle onu bekliyor.”

Profesör, “Ah, tabii ya köpek...” diye mırıldandı. Chizuko için haftalar önce Akita cinsi bir köpek ısmarladığını unutmuştu bile. “Bu akşam geliyordu, değil mi?”

“Evet, bu akşam, istasyon şefliğine gelecek.”

Profesör gazeteyi katlarken, “Bugün trigonometri dersim var. Dönüşüm her zamankinden geç olabilir ama unutmam,” diye yanıtladı.

Bayan Yaeko parmağını kaldırarak, “Ne olursa olsun sakın unutma...” dedi. “Chizuko için bu çok önemli. Anlaştık değil mi?”

Profesör, Akita köpeği konusunun uzamasından biraz sıkılmıştı, “Tamam, unutmam Bayan Yaeko...” diye homurdandı. “Size tüm kalbimle söz veriyorum. Gören de İmparator Majeste’den söz ediyoruz sanır, onun sadece bir köpek olduğunu aklımızdan çıkarmasak mı? Ne dersin?”

“Anlıyorum,” dedi karısı. “Ama kızına söz verdin.”

Profesör, sabahın köründe bir aile kavgasına neden olmadan bir an önce evden toz olmak niyetiyle, “Tamam, tamam,” diyerek konuyu kapattı. “Unutmam merak etme.”

Sonra ayna gibi parlayan, kel başına şapkasını taktı. Şemsiyesini, çantasını, “Tarımda Trigonometri Uygulamaları” dersinde kullandığı notlarını aldı, akşama görüşmek üzere karısıyla vedalaşarak evden çıktı.

Evin kapısından adımını atarken günün güzel geçmesi için atalarına saygıyla dua etti. Oysa öyle ıslıl ıslıl bir sabahtı ki belki buna gerek olmayabilirdi.

Profesör dışarı çıktığında, çöpleri döken komşusu yaşlı Mizuno’yla karşılaştı ve şapkasını çıkararak ona selam verdi. Mizuno da karşılık olarak, “İyi günler...”

gibi bir şeyler geveleyerek evine girip gözden kayboldu.

“Zavallı Mizuno,” diye söylendi profesör. “Savaşta oğlunu kaybettiğinden beri yüzü hiç gülmedi.”

Kiraz ağaçlı bulvara girdikten sonra tapınağın bulunduğu caddeye saparak kalabalık Shibuya İstasyonu’nun yolunu tuttu. Bir tramvay neredeyse onu sıyrarak tam yanından geçtiyse de profesör hiç istifini bozmadı. Tramvayların rotalarından çıkmadığını biliyordu. Onlar da trenler gibi hem dakik hem güvenilir araçlardı. Profesörün kendisi öyle değil miydi sanki... Bugüne dek tek bir dersini aksatmamış, önemli önemsiz verdiği bütün sözleri tutmuştu.

Meydana vardığında tatlı satıcısı Shuto’ya selam verdi. Shuto da onu, sevimli gülücüklerle, şen şakrak bir edayla karşılayıp, “İyi günler profesör!” diye selamladı. Profesör zevkle yiyeceklere bakarken tatlıcı o gün hazırladıklarını anlattı ve “Ne dersiniz? Tatlılardan birer tane ister misiniz?” diye sordu.

Profesör istasyonun kapısını açarken, “Belki dönüşte Bayan Shuto, belki dönüşte,” diye yanıtladı. Âdeti

üzerlerine ismi yazılmış gibi duran tatlılarda gözü kalmıştı.

Kadın da gülümseyerek, “Acele edin ama profesör! Çok tazeler, sonraya kalmayabilir,” diye karşılık verdi.

Profesör, “Size söz, elimden geleni yapacağım Bayan Shuto,” diye gülümsedi.

Üniversitede gün sakin geçti. Profesör, “Tarımda Trigonometri Uygulamaları” ve “Kuru Toprakların Canlandırılması” konularında dersler verdi, dekanla bir toplantıya katıldı, akşamüstü beşe beş kala, mahallesine geri dönen trene bindi.

Tren, İmparatorluk Sarayı’nın yakınlarındaki Chiyoda Parkı’ndan geçiyordu. Sarayın önünden geçerken profesör, her zaman yaptığı gibi imparatora saygıyla şapkasını çıkardı ve başını iki yana sallayıp “Zavalıcılık” diye hayıflandı. İmparator çocukluğunda menenjit geçirdiği için on yıl önce tahta, oğlu Hirohito geçmişti. İmparator Taisho’nun, elindeki kâğıttan konuşmasını okuyacağına, kâğıdı büküp dürbün yaparak kalabalığa baktığı hâlâ kulaktan kulağa anlatılırdı.

Beşi yirmi beş geçe küçük dumanlar çıkaran tren, Shibuya İstasyonu'na vardı ve yolcular teker teker ahşap kapılardan indiler. Trenden inerken perona düşmesinler diye beyler hanımlara, ellerinden tutarak yardım ettiler. Kadınların hepsinin üzerinde, Tokyo'nun bu varlıklı semtinde yaşayan, tanınmış ve önemli iki terzinin diktiği ipek kimonolar vardı. Okuldan dönen çocuklar, Üç Kirazlar Meydanı'na bakan kapılara doğru koşuyorlardı. En arkadan da profesör, hiç telaşı yokmuş gibi gümüş uçlu bastonunu kaldırım taşlarına tıpır tıpır vurarak yürüyordu.

Yirmi yıldır her gün olduğu gibi istasyonu en son terk eden, kırmızı kapılardan en son çıkan yolcu profesördü. Shuto Hanım'dan leziz bir tatlı aldıktan sonra şehrin gürültüsü diner, insanlar evlerine çekilirdi ve küçük bacalardan akşam yemeğinin müjdecisi dumanlar tüterken o da evinin yolunu tutardı.

Inokashira Bulvarı'na saptığında Bayan Ueno'nun, akşam yemeği için o çok sevdiği susam ve yeşilliklerle tuna balığı, yanında da taze haşlanmış ve dumanı tüten bir kâse pirinç pişirdiğini hayal etti.